

Les mobilitzacions contra les autopistes a Eivissa han forjat un moviment social que ha pressionat els partits progressistes perquè arribin a un acord per anar junts contra el PP a les eleccions.

El dilluns dia 5 de febrer Europa Press difonia que “fontes de la direcció” estatal del PP “creuen que la majoria absoluta a les Illes Balears està ‘ballant’ a causa de la possibilitat que el PP perdi vots a Eivissa i Formentera”. Per un altre costat, diaris digitals editats a Madrid, de dreta (com *Elsemanaldigital.com*), asseguren que la direcció federal del PSOE disposa d’una enquesta que lleva la majoria absoluta a Jaume Matas perquè perdrà, per culpa d’Eivissa i Formentera, un o dos escons i passarà dels trenta que té a vint-i-nou o vint-i-vuit. Tot i que els progressistes sovint desconfien d’aquestes notícies, que poden ser una operació per encoratjar les bases del PP a votar, també és cert que afronten

El PP pot perdre les Illes Balears

El PP veu perillar la majoria absoluta a les Illes Balears, mentre creix l’ànim de l’esquerra i del nacionalisme.

les eleccions més animats que mai. Perquè per primer cop en aquesta legislatura creuen que és possible evitar la majoria absoluta del PP i, per tant,

que s’obrin les portes a un nou Pacte de Progrés.

A més de les possibles conseqüències negatives que el cas Andratx pugui tenir

per al PP a Mallorca, l'optimisme relatiu de l'esquerra balear es basa en el tomb que ha fet la situació a les Pitiüses.

La clau pitiüsa. En diverses ocasions al llarg dels últims anys, aquest setmanari ha dit que si l'esquerra i el nacionalisme a les Pitiüses (PSOE, EU, ERC, ENE i independents) era capaç de fer una coalició preelectoral, les probabilitats d'evitar la majoria absoluta del PP a les Illes Balears eren altes. Doncs bé, l'acord està a punt de concretar-se. L'anàlisi es basa en una objecció: la llei d'Hondt perjudica la descripció del vot, sobretot en circumscripcions tan petites, com és aquest cas. Eivissa tria tretze dels cinquanta-nou diputats del Parlament, i Formentera un. Com que a Eivissa vota molt poca gent (al 2003, 41.162 vots vàlids, un 58% de participació, el 5,4% per sota de la mitjana balear) mentre que a Formentera el cens és molt esquitat (al 2003, 4.542 electors, amb 2.040 vots vàlids i el 68,3% de participació) és essencial que cada candidatura concentri al màxim possible de vot. El PP concentra tot el de la dreta. Si els progressistes no fan el mateix amb el vot d'esquerra i nacionalista, els conservadors s'enduen amb tota seguretat l'únic diputat de Formentera i, molt probablement, set dels tretze que tria Eivissa. En canvi, si l'esquerra i el nacionalisme s'ajunta en una sola coalició, perquè el PP obtingui set diputats per Eivissa ha de guanyar per més del 10% de diferència. Si no, hi ha empat a sis. Amb vista al proper maig, si els progressistes es presenten en bloc hi ha moltes probabilitats que el PP no guanyi per més dels deu punts citats —com sí que va fer al 2003— a causa de les mobilitzacions en contra de les autopistes que fan pensar que el vot esquerrà i nacionalista s'anima bastant més que fa quatre anys. Conseqüentment, el PP perdria un dels set diputats que tingué el 2003. Pel que fa a Formentera, la diferència no té importància: la formació que guanya en vots, encara que només sigui per un, s'endu l'únic diputat que tria l'illa; per tant, si els progressistes es presentessin dividits, el PP se l'enduria amb tota seguretat. Per això és tan important que els partits d'esquerra i nacionalistes siguin capaços de forjar noves coalicions a Eivissa i Formentera. És condició im-

ERC i Entesa negocien una coalició

El dissabte dia 3 de febrer l'assemblea d'Entesa per Mallorca (el partit nacionalista creat pels escindits del PSM) aprovà, després d'un debat intens, donar llum verda a la direcció per negociar amb ERC la formació d'una coalició electoral per a les eleccions autonòmiques a Mallorca.

Les negociacions seran ràpides. Fonts de la direcció d'Entesa han explicat a aquest setmanari que "passi el que passi volem que sigui ràpid perquè queda poc, molt poc de temps per a les eleccions". El termini, tot i que no està definit, asseguren que no serà superior als quinze dies. És a dir, que si es compleixen les previsions, durant aquesta setmana es coneixerà si hi ha o no coalició. Tot d'una, després de l'assemblea, el màxim dirigent d'Entesa, Biel Huguet, es posà en contacte amb el president d'ERC-Illes, Joan Lladó, i acordaren iniciar immediatament les converses, que havien de començar la setmana passada.

A pesar que Entesa no vol revelar les condicions exactes que posarà a ERC, tot indica que bàsicament seran dues: la primera, que la presència de candidats d'Entesa a la llista conjunta sigui "essencial", tal com ho definiren les fonts consultades. Tenint en compte que ERC ja té decidit que el número u al Parlament per Mallorca serà l'eurodiputat Bernat Joan, és de suposar que Entesa vulgui el número 2. La segona, que el programa "estigui fet en clau mallorquinista", ja que al cap i a la fi es tracta d'unes eleccions a Mallorca: tant al Consell Insular com al Parlament (hi haurà dues llistes electorals per primer cop).

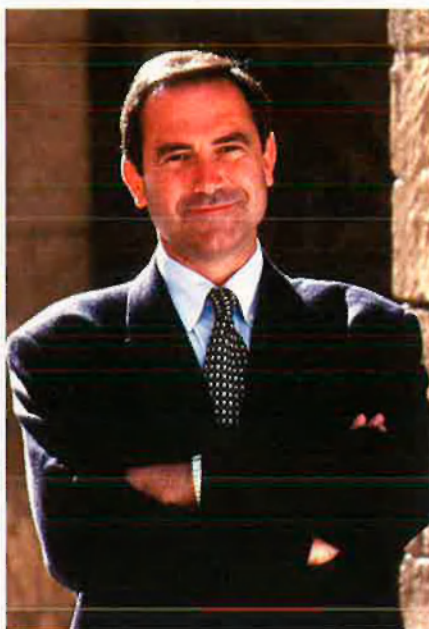
La direcció d'Entesa s'ha abocat a fer que l'assemblea aprovés de negociar aquesta coalició perquè consideren que tenen "expectatives reals d'assolir representació autonòmica". Segons expliquen, disposen de més de vint agrupacions municipals ja organitzades, així com del suport d'altres formacions locals independents que s'han creat arran de la crisi del PSM. Juntament amb les agrupacions municipals que té Esquerra, la coalició nacionalista podria disposar de prou suport local, aproximadament d'unes 35 agrupacions (53 municipis té Mallorca). Un percentatge de presència local "molt important" que, segons els càlculs que fa Entesa, permet tenir l'expectativa d'assolir uns 18.000 vots a les eleccions autonòmiques, prou suport per superar la barrera del 5% i obtenir dos escons. Val a dir que el 2003, amb una participació del 64,4% del cens mallorquí, 17.000 vots hauria estat el mínim per assolir representació; EU-Verds, amb 19.002 sufragis, el 5,5%, obtingué dos escons.

prescindible, tot i que no suficient, per evitar que el PP revalidi la majoria absoluta que té al Parlament: trenta diputats, el mínim per assolir-la.

El canvi del PSIB. El passat mes de setembre, el PSIB-PSOE de les Pitiüses decidia, en una votació no prevista, presentar-se sol a les eleccions autonòmiques i municipals. Quatre dies abans, el secretari general balear, Francesc Antich, comentava a aquest setmanari que el PSIB volia tornar a fer coalició

preelectoral amb la resta de l'esquerra pitiüsa, tot i que diferent del Pacte Progressista i la COP, que són encara vigents. La votació assembleària va desautoritzar Antich. I també la direcció federal, que va donar suport al secretari general balear. La raó s'havia de buscar en la lluita interna entre el màxim responsable de les Pitiüses, Roque López, i el batlle de Vila, Xicu Tarrés. La divisió interna ja s'havia palesat en el congrés del partit, el 2004, amb un enfrontament que se saldà amb la derrota

Finalment Tarrés i Antich han imposat les seves tesis i el PSIB busca la coalició amb la resta de l'esquerra a Eivissa

El tàndem format per Francesc Antich i Xicu Tarrés és a punt de fer la coalició entre el PSOE i la resta de partits progressistes d'Eivissa, una passa decisiva per evitar la majoria absoluta del PP.

de Tarrés. Des de la victòria, López aspirava a ser el candidat el 2007 al capdavant de la llista del PSOE i sense coalició. Tarrés, amb el suport de la direcció balear, volia ser el candidat d'una coalició amb la resta de l'esquerra. La decisió del setembre deixava el PSIB vençut perquè —per la raó anteriorment citada— significava assegurar gairebé la majoria absoluta del PP. A partir d'aquest moment es posà en marxa un lent procés per intentar canviar la decisió.

En una reunió a Madrid, el secretari federal d'organització, José Blanco, advertí als crítics pitiusos que les candidatures eren "proposades" per la federació insular, però que necessàriament havien de rebre el suport de la direcció balear i estatal. López no ho va entendre, o no ho volgué entendre. Encara que finalment acceptà Tarrés com a candidat, l'enfrontament es reproduí a l'hora de triar el de Vila. La situació era insostenible. Les cúpules balear i de

Madrid acordaren al novembre de dissoldre la direcció pitiusa i de crear una comissió gestora. López perdia el càrrec orgànic i fa tres setmanes dimitia de regidor de Vila. El camí tornava a ser obert perquè Antich i Tarrés, amb el suport de Madrid, intentessin una nova coalició.

En aquests moments el PSIB negocia amb els altres partits d'esquerra (EU, ERC i ENE) la formació de la nova aliança. Les fonts socialistes consultades es mostren optimistes, creuen que serà possible assolir un acord. Per la seva banda, un dirigent d'EU d'Eivissa confessà la setmana passada a aquest setmanari: "Confiem en l'acord final, però hi ha divergències serioses, encara." El passat cap de setmana s'havien de celebrar diverses reunions que podrien desbloquejar les dificultats plantejades, la naturalesa de les quals no ha transcendit, però tot indica que es tracta dels llocs a la llista electoral que cada formació tindria. El que ja pareix tancat és el nom: "PSOE-Eivissa pel canvi." Si a la fi hi ha hagut llum verda per la coalició a Eivissa, la de Formentera serà més fàcil de concretar. Aleshores l'esquerra pitiusa haurà fet la passa més important per evitar la majoria absoluta del PP a les Illes Balears.

Miquel Payeras

Parlar per parlar

Manuel S. Jardí

Una opa esotèrica

Que la dreta indígena valenciana pateix de nervis davant la possibilitat de passar d'una majoria absoluta a l'oposició sense estadis intermedis, a la Generalitat o a d'altres institucions ben significades, no és cap secret. Ara mateix el PP dona per perduda la Diputació de València i té moltes peces significatives amenaçades al tauler, com ara alguns dels grans ajuntaments, entre els quals, qui li ho havia de dir a Rita Barberà, el de València. Certament l'estadística nega aquest darrer relleu, però els misteris del cens i els efectes col·laterals del que s'esdevé a la política espanyola i a la de les rodalies, poden provocar situacions inesperades. El PP ho sap i per això s'afanya a intensificar les campanyes propagandístiques.

La novetat, en aquest cas, és el recurs a la metodologia esotèrica, combinada amb la tradicional compra-venda d'actius a l'estil de les opes borsàries. La tímida resurrecció d'Unió Valenciana, o de les restes que se n'havien salvat de la primera opa que va garantir la majoria absoluta del PP en les darreres legislatures, ja és objecte d'una nova operació d'assetjament i adquisició de voluntats, a fi d'amarrar el vot de les essències. Ofertes de càrrecs, llocs d'eixida, i futurs pessebres si fan bonat, adoben una estratègia en què la penúltima escenificació ha estat un (tradicional) homenatge a Vicent González Lizondo, amb la família ben amarrada a la foto amb els líders del PP. Només els ha faltat invocar l'esperit i que el difunt es manifeste recomanant el vot. Per què es va adherir el PSOE a l'homenatge? Té una explicació clínica: se'n diu síndrome d'Estocolm.